

[Simonsen.]

serne i 1929. Forholdet er i Virkeligheden det — og det er jo det, det kommer an paa —, at Kødpriserne er lavere i Dag, end de var saavel i 1929 som i 1913. Det er ogsaa en Kendsgerning, at de Foderenheder, vi Landmænd putter i vore Køer og i det hele i vore Kreaturer til Slagting, faar vi en betydelig mindre Pris for, end vi faar for de Foderenheder, vi bruger til Produktion af Smør, Flæsk, Æg m. v.

Det ærede Medlem Hr. Sørensen (Sejflod) maa være en nøjsom Mand, naar han her kan udtale, at han er tilfreds med de Priser, der er paa Slagtekvæg nu, og at han vil være tilfreds, dersom de kan holde ud i Fremtiden. Naar han kan være tilfreds med det, trods de stadig stigende Omkostninger, vi har inden for Landbruget, og trods det, at Priserne — saaledes som den højtærede Landbrugsminister oplyste — ligger 14 pCt. under Priserne i 1929, saa tror jeg, man har Lov til at sige, at han er en nøjsom Mand, men ogsaa, at han selvsagt ikke med Hensyn til en saadan Nøjsomhed vil vinde Tilslutning hos Landbruget i al Almindelighed. For det ligger dog helt uden for det rimelige Grænser at være tilfreds med en Kødpris paa det Leje, hvor den nu ligger.

Jeg vil gerne til Slut takke Landbrugsministeren for de Oplysninger, han i Dag har givet Tinget og dermed Offentligheden netop om disse Spørgsmaal. Den højtærede Landbrugsminister slog stærkt og tydeligt fast, at de Priser, Landbruget faar for den Del af sin Produktion, som det afsætter paa Hjemmemarkedet, er i allerhøjeste Grad rimelige, og at der ikke er noget som helst berettiget i den øvrige Befolknings Krav om, at Priserne paa disse Levnedsmidler skal sættes ned. Jeg beklager blot, at den højtærede Landbrugsminister ikke holdt den samme Tale for nogen Tid siden i Studenterforeningen. Jeg tror, det vilde være gavnligt, om Landbrugsministeren vilde holde den samme Tale, som han har holdt her i Dag, ogsaa naar han kommer ud og taler til Forbrugerne i København og andre Steder i Landet, hvor han har Lejlighed til at tale om disse Spørgsmaal.

Grønning: I sit Svar til mig kom den højtærede Minister ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt den Fratagelse af Svinekort, der her finder Sted for en Række Landmænds Vedkommende, sammenholdt med den i Kornordningen foreslaaede Forhøjelse af Kornprisen, kunde betragtes som rimelig eller lovlig. Saa vidt jeg forstod den højt-

ærede Minister, sagde han ikke absolut, at det maatte være lovligt, men Ministeren sagde, at naar det var lovligt, at vi i sin Tid fratog andre Erhvervsgrupper deres Ret til at producere Svin, saa maatte dette her være lige saa lovligt. Ja, men jeg har ikke sagt, at det var lovligt at fratage andre Erhvervsgrupper deres Ret til at producere Svin, det er muligt, det var ulovligt. Jeg har for øvrigt heller ikke sagt, at Forslaget her om at fratage en Række Landmænd deres Svinekort, er ulovligt, men det, jeg sagde i mit første Indlæg, var, at man ude i Landet Mand og Mand imellem rejser det Spørgsmaal: Er det lovligt? Kan det være lovligt?

Saa drager den højtærede Minister en anden Parallel, idet han siger, at da vi under Kornprisernes Sammenbrud gik til at forhøje Kornpriserne fra 6—7 Kr. op til 11—12—13 Kr., hvad det nu blev, var det en Foranstaltning, som var til Gavn for visse Landmænd, men til Skade for andre. Dette er en fuldstændig urigtig Betragtning, for vel var det til Gavn for de kornproducerende Landmænd, at disse Dumpingpriser ikke i længere Tid kunde opretholdes, men det var jo dog i lige saa høj Grad til Gavn for det husdyrproducerende Landbrug. Og Ministeren har selv givet det bedste Bevis herfor gennem nogle Priser, han nævnte her i Tinget for nogen Tid siden — jeg husker ikke bestemte ved hvilken Lejlighed, men det var det klassiske Eksempel med Svineprisen, der i 1931 laa paa 1 Kr. 54 Øre og Aaret efter paa 58 Øre pr. kg. Dette Prisfald kunde aldrig have fundet Sted under normale Kornpriser; Forudsætningen for dette Prisfald var et forudgaaende Prisfald paa Korn. Og naar vi ser hen til, hvad den virkelige Aarsag var, saa kan Ministeren ikke sige, at det, at vi hævede Kornprisen, det at vi udelukkede den fremmede Dumping, var en særlig Favør, man gav det kornproducerende Landbrug. Det var det ikke; det var en nødvendig Foranstaltning, man traf først og fremmest af Hensyn til det danske Landbrug, men dernæst ogsaa af Hensyn til det danske Samfund, der ikke kunde opretholde den Kornpris.

Den højtærede Minister har derfor ikke givet noget endeligt Svar paa det, jeg spurgte om. Det, jeg spurgte om, var, om der fandtes en Retssædvane, som man kunde følge og henviser til, og som kunde begrunde, at man tog visse Produktionsrettigheder fra een Gruppe af erhvervsdrivende og forærede dem til andre uden samtidig at give en Erstatning. Dette Spørgsmaal staar fremdeles